

COMUNICACIÓ

Andreu Grau: *Alliberament i restauració evangèlica en la política hussita (S. XV)*

Mort Jan Hus (1416), els seus seguidors configuren un programa d'actuació, tant en política com en religió, basat en les arts de l'obediència i del regiment. Fonamentant-se en els textos bíblics, els hussites van canviar les esglésies, en les quals predicaven i es reunien, pel cim de la muntanya –Tabor–, lloc d'unitat de les multituds que esperen justícia –justícia social– en la figura del predicador. El discurs del predicador hussita era l'expressió de la fi dels temps. Partia de la base que, en el seu món, ja no hi havia una correspondència entre art de governació i art d'obediència, i que calia restablir-la sobre els principis de l'Evangeli. Els indigents de les ciutats i els desvalguts del món rural no podien obeir o seguir el que era impossible i aliè a la pietat cristiana. Com podien demanar els governants corruptes la pau, si això no implicava una distribució justa de les riqueses i una anul·lació dels privilegis arbitraris? Creadors i creatius, els hussites precisen creure que són a la fi dels temps i que cal plantejar la revolució com la destrucció del que s'ha establert. Restablir l'equilibri obediència-govern és la primera fita dels predicadors taborites: el governant demana allò que sap que tothom, segons les seves possibilitats, pot fer: creació d'un dipòsit de béns; nou criteri de repartició de les riqueses; eleccions populars dels dirigents, en oposició al sistema decadent feudal, etc.

L'hussitisme no va plantejar canvis polítics des d'idees utòpiques, sinó que va aspirar a la simple recuperació de la veritat de l'Escriptura. Els articles mil·lenaristes de Tabor (1420) començaven amb la idea segons la qual la seva època era la de la consumació dels segles i, per tant, la de l'anul·lació de tot mal de la Terra. Tot ha canviat; ja no és temps de la misericòrdia, ni de la pietat, ni de les indulgències per a aquells que, amb dolenteria, s'oposen a la llei divina; és, per tant, el temps de la venjança armada contra els enemics de la Llei. Els germans de Tabor es presentaven com els àngels de Déu enviats per dur-se de les ciutats i pobles els bons, com va fer Lot a Sodoma, per escombrar del regne de Crist tots els escàndols i tots els mals, i per alliberar la Santa Església dels malvats.